Een ode aan de Lichtwachters

Wie ooit op een eiland was, weet dat er in de nacht een wachter is.
Terwijl jij nog klaarwakker ligt, omdat je echt niet slapen kan,
komt X per minuut een bundel licht voorbij.
En wat de reden voor je slapeloosheid ook mag zijn,
steeds is er dat signaal: ik ben er, ik ben er, ik ben er.

Ook als je vaart op volle zee is er dat licht dat richting geeft,
waardoor je koers houdt en niet vastloopt op ondiepe grond.
Dat licht is als een anker, een baken van houvast dat je vertrouwen geeft,
omdat er naar je omgekeken wordt: je bent er, je bent er, je bent er.

Hoe goed is het te weten dat op school ook van die bakens zijn.
Pijlers die al even meegaan, dus bekend zijn, dus vertrouwd;
licht dat meebeweegt met kinderen op weg naar later;
steeds weer de vraag: wat is nodig voor dit kind om ooit te arriveren,
om terecht te komen op een goede plaats,
hoe onderweg dan kansen te creëren, te benutten;
hoe te groeien in het licht?

Soms is een streepje licht voldoende, een duwtje naar gitaarles
een zetje naar de bieb, een maatje bij de sportclub,
cadeau'tje voor een kinderfeest, een Wifi die het doet,
een DigiD voor ouders, of het lezen van een blauwe brief,
waardoor formele zaken geen blokkades worden, of nog erger: schulden.

Soms is het donker groter, moet er eten komen, rust in de tent,
dus of de buren alsjeblieft wat stiller kunnen wezen,
of dichter bij de ouders – als die er al zijn – te helpen
elkaar minder uit de tent te vechten.

Soms is het nodig om de ouders bij te schijnen,
om hun ogen weer te richten op de schoonheid van hun kind,
om het talent in de verborgenheid aandachtig te bezien
en aan het licht te brengen.

Maandagmorgen is berucht, of beter: is belangrijk,
want dan is het weekend weer voorbij – voor sommigen
de dagen dat het thuis te druk en niet zo pluis is.
Op maandag is er vaak een meisje loos, een jongen veel te stil.
Je ziet alleen hun ogen zoeken naar de straling
die ze zelf zo missen: waar ben je?, waar ben je?, waar ben je?

En dan zijn ze er: de bakens die er staan omdat leven
meer dan overleven is, althans zou moeten zijn.
Op de uitkijk staan ze, met hun zoeklicht gaan ze in het rond.
Ze schijnen doelgericht op waar de zorg vermeden wordt,
waar kinderen bestaan op basis van tekort,
om hen te geven wat ze hen zo gunnen:
dat je mens wordt.

Kees van der Zwaard